

Μεταξύ των δύο Αρειανισμών (Μέρος 1ο)

[/ Πεμπτουσία](#)

[hraklis_lernhs](#)

Από οποιαδήποτε άποψη και αν κοιτάξουμε τον παρόντα κόσμο, μάς παρουσιάζεται αινιγματικός. Τα δύο μεγάλα μυστήρια του καλού και του κακού αντιμάχονται ακατάπαυστα στον κόσμο μας, ιδιαίτερα όμως μέσα στον άνθρωπο. Εάν ο φιλόανθρωπος αρχιτέκτονας Κύριός μας δεν κρατούσε την ισορροπία, θα είχε πέσει προ πολλού ο κόσμος στο χάος. Το ένα από τα δύο μυστήρια, το του κακού, είναι ιδιαίτερα ελκυστικό και γοητεύει τα θύματά του μέχρις έρωτος, και έτσι ο άνθρωπος-θύμα προσφέρει με ενθουσιασμό τον εαυτό του σ' αυτήν την πλάνη ως ολοκληρωτική θυσία. Το άλλο μυστήριο, το του καλού, είναι ταπεινό και πράο, και περιφρονείται και εξευτελίζεται στη γη. Γι' αυτό οι εραστές του μυστηρίου του καλού είναι λιγότεροι, ενώ του κακού κατά πάντα περισσεύουν. Θα είχε προ πολλού ταφεί το μυστήριο του καλού, αν δεν είχε αναστηθεί εκ του τάφου ο Χριστός και δεν είχε φανερώσει στο αναστημένο του πρόσωπο όλη τη θαυμαστή γοητεία και την ελκυστική του ομορφιά.

Στην πάλη μεταξύ του κακού και του καλού αντιτάσσεται μικρό κακό εναντίον του μικρού καλού, ενώ εναντίον του μεγάλου καλού πολεμά το μέγιστο κακό. Έτσι εναντίον των αδύνατων αθλητών του καλού ο εχθρός στέλνει τους στρατιώτες του, ενώ εναντίον του Θεού του καλού -του Κυρίου μας Ιησού Χριστού- πηγαίνει ο ίδιος ο σατανάς. Όλος ο πόλεμος του διαβόλου εναντίον του Χριστού έχει ένα σκοπό: να εκσαρκώσει τον Θεάνθρωπο, να διώξει τον Θεό από το ανθρώπινο σώμα, από την ύλη και να κυριαρχήσει ολοκληρωτικά πάνω σ' αυτήν. Η μετά την πτώση παραπαίουσα υλική φύση στέναζε με οδύνη προσδοκώντας λύτρωση και ελευθερία, έως ότου ο φιλόανθρωπος Λόγος του Θεού αφού έκλινε τους ουρανοί, κατέβηκε στη γη, ως ο μόνος Σωτήρας της. Αυτήν τη σωτηρία μη ανεχόμενος ο βύθιος δράκοντας διάβολος, παρατείνει με λύσσα την πάλη του εναντίον του σώσαντος την κτίση του Σωτήρα Χριστού και του σώματός του, της Εκκλησίας. Σκοπός αυτής της πάλης είναι να δείξει ότι ο Χριστός δεν είναι Θεός, αλλά απλός και αδύνατος άνθρωπος, με αυτό τον τρόπο δε να αποτρέψει τους ανθρώπους από την

πίστη τους σ' αυτόν, ο οποίος είναι ο μόνος που μπορεί να νικήσει τον θεό του κακού, τον σατανά. Αυτή η στρατηγική του σατανά είναι μεγαλοφυώς αναπτυγμένη· από παντού πολεμά εναντίον του Χριστού, εναντίον του αγίου σώματός του, της Εκκλησίας.

Διά μέσου πολλών ανθρώπων πολεμούσε ο σατανάς κατά του Χριστού και παλαιότερα και σήμερα: διά του Ηρώδη, διά του Νέρωνα και των διαδόχων του, αλλά περισσότερο διά του Αρείου! Ο Νέρωνας και οι όμοιοί του πολεμούσαν την Εκκλησία εξωτερικά, ο δε Άρειος εσωτερικά. Ο Νέρωνας μαζί με τους διώκτες Αυτοκράτορες της Ρώμης εξόντωσε τους μαθητές του Χριστού και τους διαδόχους τους, ο δε Άρειος ήθελε να εξοντώσει τον ίδιο τον Χριστό. Εάν ο Ιούδας είχε ένα συναγωνιστή στο στυγερό του έγκλημα, αυτός ήταν ο Άρειος. Ο σατανάς βγήκε από το θεοκτόνο Ιούδα, που αυτοκτόνησε, και μπήκε στον Άρειο, και με κανέναν άλλο δεν ενεργούσε τόσον καταστροφικά, όσο με αυτόν.

Ποιά νομίζετε ότι είναι η βασική ιδέα του Αρείου; Φρίξον ήλιε και στέναξον η γη!!! «Ο Χριστός δεν είναι Θεός, αλλά κτίσμα διά μέσου του οποίου ο Θεός δημιούργησε τα πάντα, και άρα ήταν καιρός κατά τον οποίον δεν υπήρχε.» Αυτά αναφέρει στο έργο του «Θάλεια».

«Ως ήτο επόμενον, η τοιαύτη βλασφημία του αιρεσιάρχου αυτού προεκάλεσεν εναντίον της όλους τους γνησίους ομολογητάς της χριστιανικής αληθείας. Κανείς διωγμός, καμμία ταλαιπωρία δεν ετάραξε τόσον την Εκκλησίαν, όσον ο αρειανισμός, διότι εδώ επρόκειτο περί του μεγίστου των διωγμών. Ο Άρειος εκδιώκει εκ του Χριστού τον Θεόν. Πρόκειται περί της μεγαλυτέρας φρίκης. Εάν ο Χριστός δεν είναι Θεός, τότε τί νόημα έχομεν επάνω εις αυτόν τον πλανήτην ημείς οι άνθρωποι; Επί τίνος ίσταται αυτός ο κόσμος, επί τίνος το ανθρώπινον σώμα ή η ψυχή του ανθρώπου; Ή ο Χριστός είναι Θεός, ή ο κόσμος αυτός είναι εργαστήριον φαντασμάτων και φρικαλεοτήτων. Δεν υπάρχει σωτηρία, εάν ο Χριστός δεν είναι Θεός»(π. Ιουστίνου Πόποβιτς, Άνθρωπος και Θεάνθρωπος σελ. 135). Για να υπερασπίσει η Εκκλησία μας τον Κύριο και Θεό της, επιστρατεύθηκε σύσσωμη στην Α΄ Οικουμενική Σύνοδό της και διατύπωσε εναντίον του εκβράσματος του Άδου και της σατανικής του κακοδοξίας την καθολική και αποστολική ορθόδοξη διδασκαλία, την αποστολική και αγιοπατερική συνείδηση, την ορθόδοξη πίστη και εμπειρία, την ακέραιη, την ιερότατη παράδοσή μας.

Η Αγία και Ιερά Σύνοδος δεν δημιούργησε ή εξέφρασε τίποτε νέο, αλλ' απλώς διατύπωσε την αρχαία πίστη και διδασκαλία της Εκκλησίας, η οποία εφυλάσσετο ιερώς και οσίως στη χαρισματική ζωή της διά του Παναγίου Πνεύματος. Η καθολική πίστη και διδασκαλία της Εκκλησίας διατυπώθηκε στο σύμβολο της πίστεως και ιδίως στην σπουδαία λέξη «ομοούσιος». «Όλη η χριστιανική αντίληψη

της ζωής κατ' ουσίαν δεν είναι άλλο παρά η ανάπτυξη του μουσικού θέματος το οποίο αποτελεί τα δόγματα - η δογματική. Και τί είναι η δογματική; Η ανάπτυξη του συμβόλου της πίστεως. Και αυτό πάλιν τί είναι; Τίποτε άλλο παρά ο τύπος του βαπτίσματος διευρυνόμενος: «Εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος». Και τα λόγια αυτά είναι, αναμφιβόλως, η ανάπτυξη της λέξεως «ομοούσιος». Η λέξις ομοούσιος εκφράζει ακριβέστατα εκείνο το αντινομικό σπέρμα της χριστιανικής αντιλήψεως της ζωής, αυτό το έν όνομα «εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος» και όχι «εις τα ονόματα» των τριών υποστάσεων.»(π. Ιουστίνου Πόποβιτς, Άνθρωπος και Θεάνθρωπος, σελ. 136. Βλ. και P. Florensky, Stop i utverzdenie, Moskva 1914, s. 54.). Οι πνευματοφόροι Πατέρες μας καθόρισαν με την καταλληλότερη λέξη την ουσία του Χριστιανισμού, διότι «εισδεξάμενοι την νοητήν λαμπηδόνα του Αγίου Πνεύματος»(Κυριακή των αγίων Πατέρων, Στιχηρόν εις τους αίνους) αποκάλυψαν το μυστήριο της Θεολογίας και τούτο «τρανώς παρέδωκαν τη Εκκλησία»(Δοξαστικό των αίνων) όπως ψάλλει η Εκκλησία μας. Αυτό δε το μυστήριο συνίσταται στο ότι «Ο Χριστός είναι ο αληθινός Θεός, ομοούσιος τω Θεώ Πατρί, και διά τούτο Σωτήρ, διά τούτο Λυτρωτής, διά τούτο Κύριος».

Αν αναλύσουμε τί ακριβώς είναι και από πού κατάγεται ο αρειανισμός, θα βρούμε ότι στη μεταφυσική του πλευρά είναι ριζωμένος στο σατανισμό, ενώ στη ψυχολογική του πλευρά ανήκει στον ορθολογισμό. Ο αρειανισμός είναι μία απόπειρα να υιοθετηθούν οι τρόποι και τα μέσα της ανθρώπινης φιλοσοφίας ως μέτρα της Θεογνωσίας και Χριστογνωσίας και έτσι ο αμαρτωλός άνθρωπος νους να γίνει το μέτρο στο διά της χάριτος θεανθρώπινο έργο του Χριστού. Γίνεται ακόμη προσπάθεια να αντικαταστήσουν οι ορθολογιστικοί νόμοι, «αι κατηγορίαι» της αριστοτελικής λογικής, τους χριστιανικούς νόμους του Αγίου Πνεύματος. Ο Κύριός μας, η σαρκωμένη πατρική μορφή και εικόνα, τέθηκε υπό διωγμόν από την εποχή της ενανθρωπήσεώς του. Πίστευε ο διάβολος ότι αν διακόψει την επίγεια ζωή του Χριστού θα καταργούσε και το σκοπό της σωτηρίας του κόσμου. Σ' αυτό παγιδεύθηκε, και κατά το φιλοσοφικόν, «εάλω ο ελείν βουλόμενος», δηλ. αιχμαλωτίσθηκε αυτός που ήθελε να αιχμαλωτίσει.

«Το ζην εν Χριστώ» του Παύλου ονόμασαν οι Πατέρες της Εκκλησίας μας θέωση. Αυτή αποτελεί τον τελικό σκοπό και το κύριο περιεχόμενο της εν Χριστώ ζωής. Κηρύττοντας ο διάβολος διά του Αρείου ότι ο Χριστός είναι κτίσμα καταργούσε το σκοπό της κοσμοσωτηρίας οικονομίας. Με τον τρόπο αυτό κανένας αγιασμός ή ανάσταση ή σωτηρία μπορεί να νοηθεί για την κτίση που στέναζε και συντριβόταν από τη φθορά και το θάνατο. Αφού υποδουλώθηκε όλη η κτίση στη φθορά, στέναζε περιμένοντας την ελευθερία και τη θεραπεία της, από τον μοναδικό σωτήρα της. Αυτό πραγματοποιήθηκε με την κένωση του Λυτρωτή της, όταν ήλθε το πλήρωμα του χρόνου.

συνεχίζεται....